

Németh Zoltán megállapítja, hogy a posztmodern magyar irodalomban a múlt század hetvenes éveinek elejétől – Weöres Psychéje 1972-ben jelent meg – jelentős teret nyert az álneves-maszkos irodalom, és ezzel kapcsolatosan leszögezi, hogy „ezek a poétikák nem reális, nem valóságos, nem létező nyelvek terében jönnek létre, hanem a szépirodalom nyelvi terében artisztikusan megjelenő összetett szemiózis során, eklektikus, palimpszeszt nyelvekként. Éppen az álnev és maszk által biztosított nyelvi felszabadulás – amelynek eredménye az eklektikus, szimulált, palimpszesztszerű nyelv – válik a biztosítékává a játékos identitásképzés szinte szakadatlan termelésének, amely az a referenciális posztmodern irodalomra jellemző.”

Németh Zoltán tíz tanulmányból álló kötetében a tulajdonnév poétikai erejét mutatja föl, különböző látószögekből és megvilágításban, egyaránt kamatoztatván irodalomelméleti és irodalomtudományi ismereteit, ráadásul alapos bibliográfiát kínál a téma iránt érdeklődők számára.

FACEFUCK IV, 2012, KERÁMIA, OLAJ, 34,5×25,5×22,5 CM